

set af mig — men i Motiverne staar det, saavidt jeg erindrer, at Pensionskassen har at ubrede en Del af Lodsinspektørens Pension, nemlig Forskjellen mellem det, som han burde have efter sin Indtægt, og det, som han skulde have, da han gif af som Officier. (En Stemme: Det er Lodsoldermanden). Lodsinspektøren er ogsaa nævnt, idet nemlig Kommissionen har foreslaaet, at han skulde have Pension af Statskassen; men Regjeringen er gaaet saa vidt, at den har sagt, at han skal træde tilbage til den Pension, han kunde have faaet af Statskassen. Jeg skulde tage meget feil, om det ikke forholder sig saaledes, at Regjeringen har stillet sig paa den Maade. Ligeledes skal Bogholderen have Pension af Pensionskassen. For Bogholderens Vedkommende kan jeg gaa ind derpaa, naar Bogholderposten forbeholdes en ældre veltjent Lods, som, medens han er Bogholder, fremdeles vedbliver at yde sit Bidrag til Lods-kassen af sin Løn. Men naar det ikke kan blive en Lods, der skal tages til Bogholder og naar han ikke betaler rigelig efter den Del, han faar af Lods-kassen til Pensionskassen, medens han er i Tjeneste, saa forekommer det mig meget ubilligt at lægge Pensionskassen hans Pension til Last. Disse Institutter bestaa i alt Væsentligt ved Vedkommendes eget Arbejde; det er en saa forsvindende Del, som Staten bidrager til at holde hele Lodsferiet i Danmark i Orden, at man ikke maa paa-lægge disse Mænd at betale til den øvre Styrelse, som Staten ansifter, ud af deres egen Fortjeneste. Det er allerede store Ting, at de ere i Stand til saa nogenlunde at lønne sig selv, og det kan vel være rigtigt at sige: og pensionere deres Enter; men at gaa endnu videre, det tror jeg, er noget Ubilligt. Der er i § 58 en lille Bestemmelse, som falder ind under de nye Bestemmelser, nemlig om at Landsætningspengene skulle indgaa i Sollekassen. Jeg vil lægge et godt Ord ind for Bibeholdelse af den nuværende Ordning, hvorefter Halvdelen af Landsætningspengene tilfalder vedkommende Lodsfer, som besørge Landsætningen, idet det ofte er yngre Lodsfer, som have denne lille Extrafortjeneste, som de nok kunne trænge til. Jeg forstaar ikke ganske, idet vi komme til Straffe-bestemmelserne, hvad § 59 mener med: „simpelt Fængsel i indtil 4 Dage, dog kun for Lodsfernes Vedkommende“. Jeg veed ikke, hvorfor Lodsinspektøren og Lodsoldermanden ikke lige saa godt kunne komme i simpelt Fængsel i indtil 4 Dage; men det kan jeg maasse nærmere faae forklaret. Angaaende Erstatningspligten, da ere Bestemmelserne derom jo noget forandrede. Jeg skal ikke komme dybere ind herpaa, men blot sige, at det dog mulig er for haardt, naar man for bestandig vil rive en Lods ud af hans Stilling, dersom han f. Ex. ikke under en Procedure kan frigjøre sig for, at han har nogen Skyld i, at et Skib med en overordentlig kostbar Ladning grundstøder, og derved naturligvis foranlediger en overordentlig

betydelig Udgift. Det forekommer mig at være for haardt, at han for et saadant Feiltrin, hvortil han maasse kan have undskyldende Grunde, for bestandig skal miste sin Stilling og den Smule Formue, som han har erhvervet, undtagen 30 Rd. og nogle Klæder, som Udpantningsloven siger. Jeg tror ikke, at Straffen her staar i Forhold til Forseelsen, og dersom vi vilde gaa i Rette med vore Sønner og vore ærede Søofficerer paa samme Maade, saa tror jeg, vi vilde blive noget for haarde imod dem, og jeg tror, at vi meget vilde betænke os paa at indsatte en lignende Bestemmelse for dem. Mon der ikke skulde kunne findes andre Bestemmelser, som vare betryggende? Det er jo ikke Meningen at hjælpe Udsjævningsværene til at faae Erstatning for en Lodsforseelse, men det er Meningen at have Straffebestemmelser, som virke tilstrækkelig opvækkende paa Lodsfer, saa at han anvender sin yderste Evne og Forsigtighed for at føre Skibet godt frem. Kunne vi ikke finde Straffebestemmelser, som ere betryggende nok for dette Diemed, uden i den Grad at udsætte Lodsferne for at blive ødelagte ved en muligvis dog tilgivelig Feil, men som de efter Rettens Stjøn maatte dømmes for? Jeg skal henstille dette til velvillig Overveelse. Slutningen af § 66 kan jeg ikke være med til, idet den fastsætter, at Lønningsmaaden for de nu ansatte Inspektører først skal træde i Kraft, naar disse samtykke deri; thi det samtykke Inspektørerne naturligvis ikke i, undtagen Procenterne ere satte saa høit, at de staa sig bedre derved. Med Hensyn til Procentansættelsen, som er nævnt i § 3, turde det være muligt, at der burde tilføies visse betryggende Bestemmelser for Lods-kasserne. Jeg skal, idet jeg saaledes har nævnt forskellige Ting, jeg har havt at indvende imod enkelte Kapitler, slutte med at gjentage den Bemærkning, at jeg er tilbøjelig til at tro, at selv om jeg har havt adskillige Indvendinger imod Forslaget, ere de dog ikke af en saa farlig Væbskaffenhed eller angribe Lovforslaget saaledes i sin Bygning, at det ikke kan antages, at der ogsaa fra min Side kunde være Mulighed for at naae til en Overenskomst med den høie Regjering, naar der ellers blev Tid i denne Samling til at komme alvorlig ind paa Sagen.

Bogelius: Jeg deler Opfattelse med den ærede sidste Taler i den Henseende, at der desværre er ringe Udsigt til, at dette Lovforslag, som blev forelagt Rigsdagen ved Samlingens Begyndelse, vil naae at blive færdigt i denne Samling. Jeg beklager dette meget, ikke blot fordi der er stor Drang til en Omordning af Lodsforholdene, men ogsaa og særlig fordi jeg tror, at Lodsferne mange Steder i Landet leve under saadanne Bilskaar, at de ikke kunne have et endog tarveligt Udkomme derved, og at Tilgangen til de ledige Lodspladser efterhaanden vil blive vanskelige og